

Sygn. akt II K 323/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Janowski

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Strzelec

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. w Szczytnie Jowity Chyły-Radgowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 września 2017 r. sprawy:

R. D. (1), s. K. i E. zd. B., ur. (...) w S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie II K 148/14

a) za przestępstwo z art. 62 ust 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w bliżej nieustalonym okresie do dnia 10 września 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b) za przestępstwo z art. 178a §1 k.k. popełnione w dniu 10 września 2013 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 1 roku,

c) za przestępstwo z art. 59 ust 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w sierpniu 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

d) łącznie na karę 2 lat i 4 miesiąca pozbawienia wolności;

2) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 04 lutego 2015 r. w sprawie II K 358/14 za przestępstwo z art. 178a §4 k.k. popełnione w dniu 17 czerwca 2014 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

3) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie II K 412/16 za przestępstwo z art. 178a §4 k.k. popełnione w dniu 11 czerwca 2016 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

I. na podstawie art. 569 §1 k.p.k., art. 85 §1, §2 k.k., art. 86 §1, §4 k.k. i art. 90 §2 k.k. łączy karę łączną oraz kary pozbawienia wolności a także środki karne zakazu prowadzenia pojazdów orzeczone w sprawach Sądu Rejonowego w Szczytnie o sygn. akt II K 148/14, II K 358/14 i II K 412/16 i w ich miejsce wymierza skazanemu R. D. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 11 (jedenastu) miesięcy pozbawienia wolności oraz łączny środek karny dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza:

a) okres odbytej dotąd kary w sprawie SR w Szczytnie II K 148/14 od dnia 15 czerwca 2017 roku do dnia 06 września 2017 roku,

b) okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności zaliczony na poczet kary orzeczonej w sprawie SR w Szczytnie II K 148/14 od dnia 10 września 2013 do dnia 28 listopada 2013 roku;

III. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. w pozostałym zakresie łączone wyroki pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. J. prowadzącego Kancelarię Adwokacką w S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych oraz podatek VAT w kwocie 27,60 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

V. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia skazanego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. D. (1) skazany został prawomocnymi wyrokami :

4) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 22 maja 2014 r. w sprawie II K 148/14

a) za przestępstwo z art. 62 ust 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w bliżej nieustalonym okresie do dnia 10 września 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

b) za przestępstwo z art. 178a §1 k.k. popełnione w dniu 10 września 2013 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kat. B na okres 1 roku,

c) za przestępstwo z art. 59 ust 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w sierpniu 2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

d) łącznie na karę 2 lat i 4 miesiąca pozbawienia wolności;

5) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 04 lutego 2015 r. w sprawie II K 358/14 za przestępstwo z art. 178a §4 k.k. popełnione w dniu 17 czerwca 2014 roku na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat;

6) Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie II K 412/16 za przestępstwo z art. 178a §4 k.k. popełnione w dniu 11 czerwca 2016 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

Aktualnie R. D. (1) odbywa karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku SR w Szczytnie w sprawie II K 148/14.

(dowody: odpis wyroku II K 148/14 k. 8-9, odpis wyroku II K 358/14 k. 10-10v, odpis wyroku II K 412/16 k. 11-11v, opinia o skazanym k. 16-16v, dane o karalności k. 5-5v).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 §1 k.p.k. Sąd wydaje wyrok łączny jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby, którą prawomocnie skazano lub wobec której orzeczono karę łączną wyrokami różnych Sądów.

W myśl art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 01 lipca 2015 roku, stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczas obowiązującym, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu.

Zgodnie z art. 85 k.k., w brzmieniu sprzed 01.07.2015 r., podlegają łączeniu tylko te kary, które orzeczone zostały różnymi wyrokami za przestępstwa popełnione, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok co do któregokolwiek z nich.

Z kolei zgodnie z treścią art. 85 §1 i §2 k.k. obowiązującą od dnia 01.07.2015 r., Sąd orzeka karę łączną jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zaś podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za te przestępstwa. Z kolei z §3 tego artykułu wynika, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

Wymierzając karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

W przypadku skazanego R. D. wyroki w dwóch pierwszych sprawach II K 148/14 i II K 358/14 zapadły przed 1 lipca 2015 roku, natomiast wyrok w sprawie II K 412/16 zapadł po tym dniu. Żadna z orzeczonych kar nie została dotąd w całości wykonana.

Przedstawiona na wstępie konfiguracja wyroków oraz zasada łączenia kar określona w art. 85 k.k. przed 1 lipca 2015 roku pozwalała na orzeczenie w niniejszej sprawie kary łącznej w wymiarze do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast zasada łączenia kar określona w art. 85 k.k. po tym dniu pozwalała na orzeczenie w niniejszej sprawie kary łącznej w wymiarze do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, stąd Sąd stosował wobec skazanego przepisy obowiązujące po dniu 1 lipca 2015 roku.

Poza wyjątkiem określonym w art. 88 k.k. ustawa nie przewiduje reguł co do łączenia kar, na podstawie którejkolwiek z zasad wymiaru kary łącznej. Istnieją trzy zasady wymiaru kary łącznej : zasada kumulacji, asperacji i absorpcji. System kumulacji polega na zwykłym zsumowaniu kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. System absorpcji polega na tym, że najsurowsza z kar pochłania pozostałe. System asperacji polega na zaostrzeniu najsurowszej z wymierzonych kar. Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się reguła, że zasada absorpcji powinna być stosowana tam, gdzie pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy. Tam gdzie związek ten jest dalszy kara powinna być zbliżona do kumulacji kar. Wymiar kary łącznej powinien różnić się od mechanicznego dodawania kar. Priorytetową zatem zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, natomiast karą łączną orzekaną na zasadzie absorpcji lub kumulacji wyjątkiem.

Orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ten sposób ustawodawca wskazuje na prewencję indywidualną jako jeden z podstawowych elementów decydujących o surowości represji. Sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do odstraszenia sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa. Wychowawcze cele kary realizowane są przez kształtowanie postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz przestępstwa w ogóle. W konsekwencji chodzi o wychowanie sprawcy na pełnowartościowego członka społeczeństwa. Wskazując natomiast na potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ustawodawca wskazuje na prewencję generalną jako jedną z ogólnych dyrektyw sądowego wymiaru kary. Chodzi o to, aby fakt wymierzenia kary oddziaływał nie tylko na sprawcę, ale także na innych potencjalnych sprawców przestępstw, których wymierzanie kar (ich wysokość i rodzaj) powinno z jednej strony odstraszyć, z drugiej zaś – kształtować postawy społecznie akceptowane.

W przedmiotowej sprawie pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez skazanego istnieje związek przedmiotowy, bowiem były to przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Natomiast nie ma między nimi bliskości czasowej – pierwsze popełnione zostało w sierpniu 2013 roku ostatnie w dniu 11 czerwca 2016 roku, a więc prawie po 3 latach.

Wydając wyrok łączny Sąd ma obowiązek uwzględnić w zakresie wymiaru kary wszystkie te okoliczności, które zaistniały także po wydaniu poprzednich wyroków i które wskazują na przebieg procesu resocjalizacji. Na wymiar kary łącznej w wyroku łącznym poza zasadami określonymi w art. 86 §1 k.k. istotny wpływ ma zachowanie się skazanego w zakładzie karnym czy w środowisku, w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami. W tym wypadku zachowanie się skazanego warunkach izolacji penitencjarnej jest poprawnie, o czym świadczy opinia o skazanym z dnia 18 sierpnia 2017 r. wydana przez dyrektora AŚ w S. (k.16). Z opinii tej wynika, iż skazany do położonych stara się wykazywać postawę regulaminową, zasad porządku wewnętrznego przestrzega w umiarkowanym stopniu, raz był karany dyscyplinarnie, raz także był nagradzany regulaminowo. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, w grupie współosadzonych funkcjonuje właściwie., nie stwarza konfliktów. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania. W stosunku do popełnionych przestępstw jest krytyczny.

W niniejszej sprawie Sąd mając możliwość wymierzenia kary łącznej do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności uznał, że nie zachodzi potrzeba orzeczenia maksymalnie długiego okresu resocjalizacji skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, bowiem jego zachowanie wskazuje, że czyni on postępy w procesie readaptacji społecznej, z drugiej wszakże strony wielość popełnionych przez skazanego przestępstw, uporczywość w ich popełnianiu (przy świadomości naganności zachowania z uwagi na uprzednie skazania za czyny z art. 178a §1 k.k. i art. 178a §4 k.k.), a tym samym wykazywanie ewidentnej pogardy dla prawa, brak wyciągania logicznych, konstruktywnych wniosków i poprawy zachowania w warunkach wolnościowych, prowadzi do konkluzji, że nie zasługuje on na zbyt łagodne potraktowanie i wymaga długotrwałego okresu resocjalizacyjno-wychowawczego, który kara łączna orzeczona niniejszym wyrokiem łącznym w wymiarze 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności — w pełni zapewnia.

Z uwagi na to, że jednym z łączonych środków karnych był środek karny dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów, Sąd orzekł wobec skazanego łączny środek karny dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd uznaje, że tak orzeczona kara łączna pozbawienia wolności i łączny środek karny uwzględniają wszystkie wskazane okoliczności, są zgodne z zasadą trafnej reakcji karnej i w sposób właściwy zrealizują swoje funkcje wychowawcze i zapobiegawcze wobec skazanego, ale także – co istotne – zrealizują potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zwłaszcza środowiska, z którego wywodzi się skazany.

Względy prewencji szczególnej, jak i ogólnej w ocenie Sądu wskazują na konieczność wymierzenia skazanemu kary łącznej według zasady asperacji.

Podkreślenia wymaga, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego instytucja kary łącznej nie musi przynosić skazanemu wyłącznie korzyści, a z uwagi na treść art. 89 k.k., w niektórych przypadkach może tę sytuację nawet pogorszyć i nie stoją temu na przeszkodzie ani standardy konstytucyjne, ani standardy określone w ratyfikowanych umowach międzynarodowych chroniących uniwersalne prawa i wolności człowieka (zob. postanowienie. SN z 1.10.2002 r., V KK 73/02, LEX nr 56827). Instytucja kary łącznej nie jest też w żadnym razie instrumentem łagodzenia kar orzeczonych za zbiegające się przestępstwa, a fakt popełnienia wielu przestępstw nie jest okolicznością łagodzącą i nie może stanowić podstawy premiowania wielokrotnego sprawcy.

Na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył okres odbytej już przez skazanego kary z wyroku II K 148/14 oraz zaliczony na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w dniach od 10.09.2013 r. do 28.11.2013 r.

Zgodnie z treścią art. 576 §1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach, z których kary połączono, podlegają odrębnemu wykonaniu.

O kosztach obrony skazanego orzeczono jak w pkt IV wyroku.

W pkt V wyroku orzeczono o kosztach sądowych, zwalniając skazanego od obowiązku ich ponoszenia. Należało mieć przy tym na uwadze, że wobec odbywania przez M. B. kary pozbawienia wolności, ich poniesienie byłoby dla niego nadmiernie dolegliwe.